

CUPRINS

Răţuşca cea urâtă	5
Porcarul şi fata de împărat	14
Hainele cele noi ale împăratului	19
Micuţa sirenă	23
Lebedele	40
Soldăţelul de plumb	57
Privighetoarea	62
Berzele	72
Pantofiorii roşii	77
Degeţica	84
Crăiasa zăpezii	
Cea dintâi poveste	93
Cea de-a doua poveste	94
Cea de-a treia poveste	99
Cea de-a patra poveste	104
Cea de-a cincea poveste	110
Cea de-a şasea poveste	114
Cea de-a şaptea poveste	117
Povestea unui gât de sticlă	121
Claus cel Mare şi Claus cel Mic	129
Tovarăşul de drum	140

Rătușca cea urâtă

 ra o vară frumoasă cu holde aurii; ovăzul se întindea în lanuri verzi, iar fânul cosit fusese făcut căpițe. O barză se plimba cocoțată pe picioarele ei lungi și roșii, clămpănind în grai egiptean, așa cum învățase de la mama ei. De jur împrejurul ogoarelor și pășunilor se aflau păduri mari cu izvoare, pârauri și heleștee. Tare frumos era!

Acolo, scăldat în lumina soarelui, era un vechi conac înconjurat de ziduri și șanțuri adânci unde mă răcinișul crescuse atât de mare, încât copiii nu s-ar fi văzut de el și unde, din cauza desişului și a crengilor încâlcite una în cealaltă, te puteai rătăci ca într-o pădure. În acest mă răciniș o rătușcă își așezase cuibarul și acum clocea; dar, pentru că nu venea nimeni să o vadă, aşteptarea o plictisea foarte tare.

În sfârșit, iată că ouăle începură să crape unul câte unul, rătuștele ițindu-și capetele din găoace. „Mic-mic!“ se auzea în cor.

„Mac-mac!“ spuse mama rață și toate începură să mănânce și să privească în jur la iarba cea verde.

– Ce lume mare și frumoasă! se minunau rătuștele, bucurându-se că aveau mai multă libertate decât în găoacele ouălor.

– Să credeți voi că este toată lumea, le spuse mama. Întinderea ei este foarte mare, departe, dincolo de mă răciniș, până la ogoarele preotului.... Nici eu n-am ajuns până acolo. Ei, ia să vedem dacă sunteți toate! Sper că da, zise ea

ridicându-se să verifice. Of, nu! Chiar oul cel mai mare a rămas! Oare cât va mai dura?! Plictisită, se așează din nou să clocească.

Tocmai atunci veni în vizită o rață mai bătrână.

– Ce mai faci? Cum merge?

– Mai este un ou și nu știu de ce nu crapă găoacea. Dar ia privește ce frumoase sunt rățuștele mele – nici că se poate mai frumoase. Seamănă toate cu tatăl lor. Uf! Rățoiul ăsta ticălos... nici măcar nu a trecut pe-aici să vadă ce mai fac.

– Să văd și eu oul care nu vrea să crape! spuse rața bătrână. Să nu fie un ou de curcă. Și eu m-am păcălit o dată așa și-am avut numai neazuri. Nu am reușit să fac puiul să se apropie de apă, ce să mai vorbim, să înoate! Măcăneam la el degeaba. Ia să vedem... Da, este un ou de curcă. Mai bine lasă-l și învață-ți rățuștele să înoate.

– Aș mai sta puțin. Dacă tot am clocit atât timp, ce mai contează câteva zile în plus!

– Fă cum vrei! spuse rața bătrână și plecă la treburile ei.

În cele din urmă, crăpă și oul cel mare și din găoace ieși capul unui pui cam mare și urât.

„Ce rățoi mare!“ se gândi mama rață. „Să fie într-adevăr pui de curcă? Am să văd eu după ce am să-l bag în apă.“

A doua zi, vremea se arată frumoasă și ierburile verzi se legănau la soare. Rața își luă rățuștele și se duse cu ele la iaz. „Mac-mac!“ spuse ea și rățuștele se avântară fericite în apă unde înotau băgându-și capetele și stropind în toate părțile. Alături de celelalte rățuște intră în apă și puiul cel mare și urât, înotând la fel ca ele.

– E puiul meu, nu e de curcă, se bucură rața. Dacă te uiți la el mai bine, nici nu e așa de urât. Și, ce bine își mișcă picioarele și cât de drept se ține! Mac-mac! Veniți după mine să vedeți lumea cea mare. Am să vă prezint și celorlalte rațe, în curtea conacului. Dar să nu vă pierdeți și să vă feriți de pisici.

Când au ajuns în curtea rațelor, o zarvă îngrozitoare: două familii se certau pentru un cap de țipar. S-au potolit abia după ce pisica l-a șterpelit, fugind cu el în botul mustăcios.

– Ați văzut? Cam așa se întâmplă pe lumea asta! le zise rața mamă cu necaz, căci poftise și ea la pește. Acum, duceți-vă toate la rața cea bătrână și grasă. Mergeți frumos și plecați-vă capetele în fața ei. E de neam spaniol și la picior poartă o panglică roșie. Este cel mai frumos lucru pentru o rață – cea mai mare distincție de care se bucură, însemnând că toți, oameni sau animale, trebuie să o respecte. Călcați legănat pe piciorușe și măcăiți plecându-vă gâtul!

Rățuștele făcură întocmai, dar rațele mari aflate pe-acolo se arătară nemulțumite.

– Suntem destule aici! Uitați-vă ce multe sunt astea și printre ele se află și una nemaivăzut de urâtă! Nu se poate așa ceva! spuseră ele supărate, iar una ciupi de moț puiul cel urât.

– Ia lăsați rățușca în pace! Ce aveți cu ea? o apără mama rață.

– E prea mare și atât de urâtă, că te face să o iei la bătaie! măcăi răutăcios cealaltă.

– Frumoase rățuște ai! spuse rața bătrână cu panglica roșie la picior. Numai asta... ce ghinion! Ar trebui făcută din nou.

– Așa ceva nu se mai poate, dragă doamnă! E cam urâți-că, dar are o fire plăcută și înoată la fel de bine ca surorile ei, dacă nu chiar mai bine. Cu timpul, poate se va face mai mică și mai frumoasă. Cred că a stat prea mult în găoace, de-aceea n-a ieșit cum trebuie, zise mama rață, mângâindu-și puiul cel urât pe moț. Și, în definitiv, e rătoi, așa că poate să nu fie foarte frumos; în schimb, va fi foarte voinic.

– Celelalte rățuște sunt tare frumoase, spuse rața cea bătrână. Gata, acum; asta e. Fiți bineveniți și... dacă se-ntâmplă să găsiți vreun cap de pește, să mi-l aduceți aici.

Rămaseră așadar acolo rătuștele și mama lor. Toate erau vesele și mulțumite, numai puiul cel urât era chinuit, îmbrâncit și batjocorit, nu numai de către rațe, dar și de găini. „Prea e mare!“ spuneau toate, iar curcanul, care, având pinteni, se considera un adevărat împărat, se înroșea mânios când îl vedea, își umfla penele și tușea cu supărare.

Săracul pui era tare necăjit și nu știa unde să-și mai ascundă urâtenia.

Trecu prima zi, trecură și altele, dar pentru el era din ce în ce mai rău. Până și surorile ajunseseră să-i spună: „Poate până la urmă, are să te prindă pisica, urâtule!“

– Mai bine te-ai duce undeva departe, să nu mai fii văzut, îi spunea mama rață.

Bătută și ciugulită de păsări, împinsă la o parte de fata care venea să le dea mâncare, rătușca urâtă sări până la urmă peste gard și plecă în lume. Speriate de fâlăit de aripi străin, păsările fugeau din stufăriș.

„Pesemne le sperie urâtenia mea“, se gândea rătușca, dar, neavând încotro, închidea ochii și-și continua drumul. Ajunse la iazul cel mare al rațelor sălbatice unde înnoptă obosită.

Dimineăta, când rațele se treziră și o văzură printre ele întrebară:

– Da' tu ce pasăre ești?

Rătușca răspunse înclinându-și politicos capul.

– Tare urâtă mai ești. Dar asta nu-nseamnă nimic, poți să rămăi printre noi, numai să nu te măriți cu cineva din familia noastră!

Și, cum rătușca urâtă nici nu se gândea la măritiș, rămase acolo mulțumită de stuful des și apa iazului. După două zile, poposiră prin preajmă doi gânsaci sălbatici, tineri și cam îndrăzneți:

– Vai, dar urât mai ești! Așa, ca pe placul nostru. Vino cu noi, fă-te pasăre călătoare, să zburăm până la o baltă unde

știm câteva găște sălbatice drăguțe. Ga-ga! Poate vei avea noroc!

În aceeași clipă se auziră două împușcături: Puc! Puc! și gânsacii căzură morți, înroșind apa. Alte împușcături împrăștiară păsările iazului. Peste tot erau vânători la pândă – ascunși în păpuriș sau cățărați în copacii de pe mal. În văzduh plutea fumul prafului de pușcă, iar câinii făceau să trosnească păpurișul și să plescăie apa. Biata rățușcă era tare înspăimântată. Tocmai vroia să-și ascundă măcar capul sub apă când un dulău mare, cu limba atârânăd, ajunse lângă ea, privind-o cu ochi lucitori fioroși. Întinse botul spre ea, dar deodată începu să rânjească și fugi prin stuf.

„Mulțumesc, Doamne!“ răsufă ea ușurată, bucurându-se acum de urâtenia ei care o salvase de câine, și se ascunse bine în stufăriș până când vânătoria încetă. Era atât de speriată încât ieși din ascunziș abia după câteva ore și fugi cât putu de repede peste un câmp. Se stărnise vântul, îngreunându-i drumul și obosind-o din cale-afară.

Când se înseră, ajunse la o cocioabă atât de dărăpănată, încât nici măcar ea nu știa în care parte să se prăbușească, rămânând tocmai de aceea în picioare. Era furtună și rățușca se ghemui jos, lângă intrarea în colibă, pentru că, oricum, nu mai putea înainta. Văzu atunci că vântul, șuierând, deschisese puțin ușa care și așa abia se mai ținea în balamale și se strecură repede înăuntru pentru a se adăposti mai bine.

În cocioabă dormeau o femeie cu un motan și o găină. Motanul știa să se întindă, să toarcă și să-și arcuiască spatele, împrăștiind steluțe de scântei, dacă era mângâiat în răspăr. Găina avea picioare scurte și femeia o iubea ca pe propriul ei copil, pentru că făcea ouă.

Dimineața, când se treziră cu toții, băgară imediat de seamă că aveau un oaspete; motanul începu să toarcă, iar găina să cotcodăcească.

– Ce oi fi tu? întrebă către răţuşcă femeia care, nevăzând prea bine, crezu că în colibă intrase o raţă grasă, răţăcită de furtună. Ba, chiar mă bucur, spuse ea, gândindu-se că vor avea de-acum încolo şi ouă de raţă. Numai să nu fie răţoi...

Pentru a fi sigură, o puse trei săptămâni la încercare – numai că nu ieşi nici un ou.

Acolo, în colibă, motanul şi găina se dădeau drept stăpânii locului. Ba mai mult chiar, spuneau întotdeauna „Noi şi restul lumii“, socotindu-se jumătatea lumii – şi încă jumătatea cea bună. Când răţuşca încercă să le spună că ar exista şi alte păreri, găina se răsti la ea:

– Poţi să faci ouă?

– Nu, nu pot.

– Atunci, să taci!

Apoi motanul întrebă şi el:

– Poţi să te motăneşti, să torci şi să împrăştii scânteii?

– Nu, nu pot.

– Păi, atunci să taci şi să-i laşi pe cei mai înţelepţi decât tine să vorbească.

Răţuşca se retrase într-un colţ, tristă; însă, când simţi razele soarelui şi aerul proaspăt de afară pătrunzând înăuntru, o cuprinse o dorinţă atât de puternică de-a merge la iaz să înoate, încât nu se putu abţine şi îi vorbi şi găinii despre cele gândite.

– Ce-o fi cu tine? se indignă găina. Nu ai ce face şi te duc gândurile la prostii. Pune-te să faci ouă, sau începe să torci şi-or să-ţi treacă!

– Dar este atât de minunat să pluteşti pe apă, să te joci şi să împrăştii stropi în jurul tău, sau să-ţi cufunzi capul în unda răcoroasă!

– Astea sunt plăceri?! Se vede că ai înnebunit! Întreabă-l pe motan, care este cel mai înţelept animal pe care-l cunosc, dacă i-ar plăcea să se scufunde în apă! Cât despre mine, nici nu m-aş gândi să fac aşa ceva. Ia întreab-o şi pe

stăpâna noastră cea înțeleaptă: ar vrea ea să înoate și să-și bage capul sub apă?!

– Nu mă înțelegeți, spuse rățușca, întristată.

– Dacă noi nu te înțelegem, mă-ntreb cine te-ar înțelege. Doar nu-ți închipui că ești mai deșteaptă decât motanul și stăpâna – ca să nu mai vorbesc de mine însămi. Lasă prostiile și mulțumește lui Dumnezeu pentru bunătatea de care ești înconjurată. Fii mulțumită că ai un loc la căldură în casă și ești în compania unor ființe de la care ai de învățat numai lucruri înțelepte. Iar tu... faci mofturi. Ascultă-mă pe mine, care îți vreau binele. Chiar dacă nu-ți place ce-ți spun, gândește-te că numai prietenii adevărați vorbesc așa. Învăță să faci ouă, sau să torci și să împrăștii scânteii.

– Tare cred că voi pleca în lumea largă, spuse rățușca, îngândurată.

– Atunci, pleacă! se răsti găina.

Plecă rățușca. Ajungând la un iaz, înotă și se scufundă în voie, dar fericită tot nu era, căci, din cauza urâteniei sale, nu se uita nimeni la ea și stătea tot timpul singură.

Veni toamna și frunzele copacilor din pădure, îngălbenite, dansau în văzduh, înainte să cadă, împrăștiate de vânt. Norii se pregăteau să aducă zăpada, iar un corb așezat pe o creangă croncănea de frig.

Biata rățușcă nu o ducea deloc bine.

Într-o seară, la asfințitul soarelui, poposi în acel loc un cârd de păsări minunate – uluitor de albe, cu gâtul lung și delicat. Scoteau niște sunete misterioase și, după un scurt popas, se înălțară, plutind cu aripile lor mari, larg desfăcute, spre țări mai calde, cu lacuri mai mari și mai albastre. Urcaseră atât de sus în zborul lor! Rățușca nu mai văzuse așa ceva și, după ce minunatele păsări dispărură în călătoria lor, rămase neliniștită și fără astâmpăr. Își tot înălța capul și începuse să scoată niște țipete de care se sperie chiar și ea. Nu putea să uite acele păsări – nu le știa numele, nu știa încotro zburau, dar simțea pentru ele ceva ce nu

mai simțise până atunci. Nu, nu era vorba de nici un pic de pizmă pentru ele – doar admirație și iubire. Nici nu putea să-i treacă prin gând să-și dorească să semene cu ele, tocmai ea. S-ar fi mulțumit și cu prietenia rațelor, dacă acestea ar fi primit-o printre ele.

Începuse o iarnă grea. Rătușca înotă tot timpul, pentru a nu lăsa apa să înghețe. Copca ei se făcea din ce în ce mai mică și, până la urmă, sleită de puteri, neputând să mai bată din aripi și să-și miște picioarele, rătușca rămase cuprinsă de gheață.

Dimineata devreme, un țăran care tocmai trecea pe-acolo o văzu; sparse gheața cu cizma și-o luă cu el acasă. La căldură, rătușca își reveni imediat, dar, când copiii au vrut s-o prindă să se joace cu ea, se sperie atât de tare, crezând că vor să o bată, încât, sărind, ajunse în oala cu lapte, stropind în toate părțile. Când nevasta țăranului scoase un țipăt și plesni din palme, rătușca se sperie și mai tare, căzând în putina cu unt și de acolo în vasul cu făină. Femeia apucă vâtraiul și se luă după ea, iar copiii, râzând în hohote, încercau și ei să o prindă. Din fericire, ușa se deschise și rătușca reuși să ajungă afară, unde tocmai se așternuse zăpada.

Iarna a fost atât de grea pentru biata rătușcă, încât ar fi prea trist de povestit. Dar au venit zilele calde și rătușca stătea din nou în păpurișul iazului. Deodată simți că are o putere mare în aripi și, luându-și zborul, ajunse într-o grădină cu meri înfloriți și tufe de liliac parfumat. Totul era minunat. Din trestiiile unui lac se avântară plutind trei lebede. Rătușca își amintea bine de aceste păsări și se simți cuprinsă de-o tristețe fără margini. „Dacă mă duc la ele, se gândi ea, mă vor bate pentru urâtenia mea și au să mă omoare pentru îndrăzneala de-a mă fi apropiat de ele. Dar mai bine să mă omoare, decât să mai îndur frigul iernii sau răutatea celorlalte păsări“. Și zbură spre lebedele care plutau lin pe lac. Văzând-o, acestea au pornit și ele în zbor spre ea.

– Hai, omorâți-mă! zise rățușca, plecându-și capul spre luciul apei.

Dar în loc să-și vadă chipul de boboc cenușiu despre care toți spuneau că e atât de urât, oglindirea îi arătă o lebădă. Era ea însăși o lebădă.

Dacă te naști dintr-un ou de lebădă, tot lebădă rămâi, chiar dacă ai crescut printre rațe.

Cele trei lebede veniră spre ea și începură să o alinte cu ciocurile.

În grădină apărură doi copii care împrăștiau grăunțe pe lac.

– A mai venit una! strigă bucuros cel mic și amândoi fugiră pentru a le spune și părinților.

Când se întoarseră cu toții, începură să arunce fărâme de pâine și de cozonac.

– Lebăda care a venit acum este cea mai frumoasă! spuseră ei și până și lebedele mai bătrâne se plecau în fața acesteia.

De emoție, fosta rățușcă se rușină și, neștiind ce să facă, își ascunse capul sub o aripă. Era pur și simplu fericită – fără nici un pic de îngâmfare. Se gândea la trecutul ei, când fusese umilită de toți, iar acum, până și liliacul își pleca ramurile în fața ei. Își întinse aripile, își înălță gâtul grațios și strigă din toată inima: „Pe când eram rățușca urâtă, nici în vis nu am trăit atâta fericire ca acum!“

Porcarul și fata de împărat

A fost odată un prinț sărac, a cărui împărăție era foarte mică. Dar, așa mică, tot putea să-i asigure o situație mulțumitoare, căci dorea să se însoare.

Era o îndrăzneală cam mare din partea lui să-i propună unei fete de-mpărat s-o ia de nevastă, totuși este exact ceea ce făcuse, căci era foarte cunoscut pretutindeni. O sută de prințese ar fi fost bucuroase să accepte. Să vedem, însă, cum s-au întâmplat lucrurile:

Lângă mormântul tatălui lui creștea un trandafir – cel mai frumos din câți existau – care înflorea o singură dată la cinci ani și chiar și atunci nu făcea decât o floare. Dar trandafirul acesta mirosea atât de minunat, încât te făcea să uiți de toate grijile și supărările.

Și mai mult: prințul avea o privighetoare care cânta atât de frumos, încât nu exista pe lume altă pasăre care să o întrecă – era ca și cum cele mai minunate triluri erau închise în gâtleejul ei, ca-ntr-o casetă fermecată. Așadar, prințul avea să dăruiască viitoarei lui soții și aceste două comori – trandafirul și privighetoarea, drept pentru care le închise în două cutii mari de argint și i le trimise.

Împăratul porunci să fie aduse într-o sală mare unde prințesa se juca – așa cum făcea întotdeauna – cu domnițe-

le de la curte. Când văzu cutiile, aceasta începu să bată din palme de bucurie.

– Dac-ar fi o pisicuță! strigă ea.

Când deschise cutia, apăru trandafirul.

– Ce frumos e făcut! se mirară doamnele de la curte, închipuindu-și că e vorba de o floare artificială.

– Este mai mult decât frumos, spuse împăratul. Este încântător.

Când îl atinse, prințesei aproape că îi veni să plângă.

– Este adevărat, tată! spuse ea dezamăgită.

– Vai! Vai! Ce banal! repetară și doamnele.

– Să vedem ce se află în cealaltă cutie, înainte de-a ne întrista cu totul, propuse împăratul.

Scoaseră privighetoarea și aceasta începu să cânte atât de frumos, încât nimeni nu putu spune nici un cuvânt rău.

– Superb! Încântător! spuseră doamnele în franceză, căci nu vorbeau decât așa, una mai stâlcit decât cealaltă.

– Îmi amintește de cutia muzicală care aparținea slăvitei noastre împărătese! spuse un bătrân cavalier. Da, da, același ton, aceeași măiestrie a execuției.

– Da, încuviință și împăratul și începu să plângă aidoma unui copil.

– Tot mai sper că nu e pasăre adevărată, spuse prințesa.

– Ba este! o încredințară cei ce aduseseră cutia.

– Atunci, dați-i drumul să zboare, hotărî ea și refuză categoric de a-l mai primi pe prinț la palat!

Dar acesta nu se descurajă; își mânji fața cu funingine, trase o căciulă peste urechi și bătu la poarta palatului.

– Bună ziua, slăvite Împărat! Aș putea găsi și eu vreo slujbă aici, la palatul măriei tale?!

– Sunt atât de mulți cei ce doresc același lucru ca tine! Să vedem... Da, am nevoie de un om care să-mi păzească porcii; avem tare mulți...

Astfel, prințul a fost numit „Porcar imperial“. I se dădu o cămăruță aproape de cocină. El rămase și lucră acolo și,

până spre seară, termină de făcut o oală pe care o împodobise cu clopoței de jur împrejur; și, când oala fierbea, clopoțeii sunau, cântând vechea melodie:

*„Augustine, vai de mine!
Ce a fost nu mai revine.“*

Dar, ceea ce era încă și mai curios, cine ținea degetul în aburul care ieșea când fierbea oala, simțea imediat mirosul a ceea ce se gătea în toate cuptoarele din ținut. Asta, da! Era altceva decât trandafirul!

Se întâmplă într-o zi ca prințesa să treacă prin dreptul odăiței lui. Când auzi melodia se opri; îi făcea plăcere s-o asculte, căci era singura pe care știa și ea s-o cânte apăsând cu un singur deget pe clapele clavecinului.

– Bine, dar ăsta e cântecul meu! Acest porcar trebuie să fie bine educat. Mergeți la el și întrebați-l cât costă instrumentul la care cântă.

Una dintre doamnele de onoare nu avu încotro și trebui să intre să-l întrebe cât vrea pe oala aceea, deoarece văzu ea că de acolo ieșea melodia.

– Zece sărutări de prințesă.

– Doamne ferește! Asta nu se poate!

– Ba da, nu o dau pentru mai puțin.

Tânăra plecă, zăpăcită.

– Ei, ce-a zis? o-ntrebă imediat prințesa.

– Nu știu dacă se cade să spun... E prea de tot.

– Atunci, șoptește-mi.

– Ce nerușinat! se indignă prințesa, dând să plece.

Însă, abia se îndepărtă puțin și cântecul se auzi iar:

*„Vai de mine, Augustine,
Ce s-a dus nu mai revine!“*

– Stai puțin, spuse printesa. Întreabă-l dacă vrea zece sărutări de la doamnele de onoare de la curtea mea.

– Nu, nu, mulțumesc! spuse porcarul când auzi propunerea. Zece sărutări de la prințesă, dacă vrea oala cântătoare.

– Fir-ar să fie! spuse prințesa cu ciudă, când văzu că nu are încotro și trebuie să cedeze. Dar să vă așezați în fața mea, ca să nu se vadă.

În mijlocul cercului făcut de doamnele de onoare, porcarul primi cele zece sărutări, iar prințesa căpătă oala.

Când ajunsese aceasta la palat, ce încântare! Oala a fost ținută tot timpul pe foc și, nu numai cânta, dar și spunea ce se gătea în fiecare casă, de la șambelan la cizmar, iar doamnele de onoare dansau bătând din palme:

– Știu cine mănâncă azi supă, clătite sau ouă. Ce interesant!

– Într-adevăr, dar să păstrăm secretul meu, căci eu sunt fata împăratului.

– Să nu ai nici o grijă!

Între timp, porcarul nu lăsa să treacă nici o zi fără să lucreze la ceva: făcuse acum o cutie care, răsucită, începea să cânte toate valsurile și celelalte melodii compuse vreodată, de la începutul lumii.

– Superb! spuse prințesa trecând prin fața casei lui. N-am auzit niciodată asemenea compoziții. Intră și întrebă-l cât costă instrumentul. De data asta, însă, nu-l voi mai săruta.

– Vrea o sută de sărutări din partea prințesei! veni cu răspunsul una din însoțitoare.

– Pesemne e nebun, spuse prințesa și merse mai departe, ca apoi, după câțiva pași, să se răzgândească. Trebuie să încurajez asta, doar sunt fiica împăratului.

Spune-i că va avea zece sărutări din partea mea, iar restul, de la doamnele mele de companie.

– Nu vrem! spuseră acestea.

– Dacă pot să-l sărut eu, cu siguranță că veți putea și voi. Nu uitați că de la mine primiți mâncare și bani.

Din nou, doamnele de companie meraseră cu mesajul prințesei.

– O sută de sărutări numai din partea prințesei, altminteri nu dau nimic, veni răspunsul ferm al porcarului.

– Faceți zid în jurul meu, ca și data trecută, spuse prințesa cedând.

Făcură întocmai și schimbul era în plină desfășurare când, ieșind întâmplător pe balcon, împăratul văzu acea aglomerare de lângă locuința porcarului și recunoscându-le pe doamnele de companie, merse, intrigat, să vadă chiar el despre ce nou joc al acestora era vorba.

Atât de preocupate erau doamnele, încât nici nu băgară de seamă când veni împăratul și, înălțându-se pe vârfuri, văzu, spre marea lui mirare, ce se petrecea.

– Ce-nseamnă asta? întrebă el indignat, aruncând cu pantoful în fiica sa, chiar când porcarul urma să-și primească a optzeci și șasea sărutare. Să nu vă mai văd!

Și așa, prințesa și porcarul fură alungați de la curte. Începuse o ploaie torențială; prințesa plângea și porcarul, la rândul lui, era tare nemulțumit.

– Cât sunt de nefericită! De ce nu m-am căsătorit cu prințul?!

Porcarul se duse în spatele unui copac, își șterse obrazul de funingine, își schimbă hainele ponosite și se înfățișă în fața prințesei în toată splendoarea sa. Uluită, prințesa se înclină adânc în fața lui.

– Vreau doar să-ți spun cât de mult te disprețuiesc, spuse prințul. Nu ai știut să prețuiești trandafirul și privighetoarea, dar ai sărutat cu atâta ușurință un porcar pentru niște jucării ieftine. Îți meriți soarta!

Zicând acestea, prințul se-ntoarse în micul său palat. Rămasă singură și părăsită, prințesa n-avea decât să cânte de-acum înainte:

*„Vai de mine, Augustine,
Ce s-a dus, nu mai revine!“*